

Sygn. akt II AKz 709/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Wojciech Kopczyński

Sędziowie: SA Grażyna Wilk

SA Iwona Hyla (spr.)

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Adama Rocha

po rozpoznaniu w sprawie **L. Ż. (Ż.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 189 § 1 kk i art. 197 § 4 kk i art. 157 § 2 kk
w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 12 kk

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 29 października 2014 roku, sygn. akt XVI K 2/14

w przedmiocie przedłużeniu czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt XVI K 2/14, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego L. Ż., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 19 sierpnia 2013 roku sygn. akt II Kp 277/13, na okres do dnia 28 lutego 2015 roku.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca oskarżonego, zrzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 249 § 1 kpk i art. 258 § 2 kpk wynikającą z przyjęcia, iż materiał dowodowy przeprowadzony do dnia posiedzenia Sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia zarzuconego oskarżonemu czynu, a w konsekwencji, iż oskarżonemu grozi surowa kara, co może skłaniać go do podejmowania bezprawnych działań destabilizujących tok postępowania karnego, a nadto naruszenie art. 263 § 1 i 2 kpk poprzez przedłużenie okresu tymczasowego aresztowania na okres kolejnych 4 miesięcy oraz możliwość zakończenia postępowania dowodowego z uwagi na zebranie całego materiału dowodowego w szczególności zeznań pokrzywdzonej. W oparciu o ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylene w stosunku do oskarżonego L. Ż. stosowania tymczasowego aresztowania, ewentualnie zastąpienie go zakazem opuszczania kraju i dozorem policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż wbrew zarzutowi skarżącego, w przedmiotowej sprawie występuje podstawowa przesłanka stosowania środków zapobiegawczych postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 249 § 1 kpk). Jeżeli bowiem zapoznać się z tymi dowodami, które wskazał Sąd Okręgowy

w uzasadnieniu swego postanowienia, w szczególności z treścią zeznań pokrzywdzonej M. S., treścią zeznań świadków, dokumentacją medyczną i fotograficzną, protokołem oględzin miejsca zdarzenia, opinią z zakresu badań genetycznych, to stanie się oczywistym, że przesłanka z art. 249 § 1 kpk rzeczywiście istnieje.

Brak jest podstaw do przyznania racji obrońcy oskarżonego, iż niezasadne jest stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego z uwagi na przyjęcie, że oskarżonemu grozi surowa kara. Dla oceny możliwości zastosowania przesłanki, o jakiej mowa w art. 258 § 2 kpk istotne są dwa kryteria: górne ustawowe zagrożenie karą za czyn zarzucany oskarżonemu, albowiem wyznacza ono hipotetyczną granicę kary, jaka może zostać orzeczona wobec oskarżonego, a z drugiej strony - wystąpienie okoliczności indywidualizujących w stosunku do sprawcy, zatem dyrektyw wymiaru kary wymienionych

w art. 53 § 1 i § 2 kk. Oskarżony L. Ż. stoi pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 189 § 1 kk i art. 197 § 4 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 12 kk. Biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynu, którego miał się on dopuścić, w szczególności znaczną społeczną szkodliwość, rodzaj naruszonego nim dobra, rozmiary ujemnych następstw, a także wynikające z kwalifikacji prawnej zagrożenie ustawowe, uznać należy, że w stosunku do oskarżonego jak najbardziej realne są podstawy do orzeczenia surowej kary. Dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec oskarżonego w realiach niniejszej sprawy uzasadnione jest przede wszystkim koniecznością zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem w przypadku zaistnienia przesłanki z art. 258 § 2 kpk z mocy prawa istnieje domniemanie, że grożąca oskarżonemu surowa kara może skłaniać go do podejmowania działań zakłócających, czy wręcz uniemożliwiających prawidłowy tok postępowania. Przypomnieć przy tym trzeba, że zagrożenie surową karą pozbawienia wolności jest samoistną, a więc wystarczającą przesłanką do stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, do której zaistnienia nie jest wymagane, aby oskarżony podejmował jakiegokolwiek czynności wpływające na prawidłowy tok postępowania i aby zostało to uprawdopodobnione.

Nie sposób także zgodzić się z twierdzeniami obrońcy oskarżonego, iż przy wydaniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy uchybił regulacji art. 263 § 1 i 2 kpk. Sąd Apelacyjny akceptuje okres, na jaki Sąd I instancji przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania względem oskarżonego, tj. na okres dalszych 4 miesięcy, do dnia 28 lutego 2015 r. Okresu, na jaki sąd może każdorazowo przedłużyć stosowanie tymczasowego aresztowania nie limitują bowiem przepisy kodeksu postępowania karnego, za wyjątkiem art. 263 § 1 kpk dotyczącego jedynie stosowania przez sąd tegoż środka zapobiegawczego

w postępowaniu przygotowawczym (tj. na okres nie dłuższy niż 3 miesiące) oraz art. 263 § 7 kpk, który stanowi, iż po wydaniu pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji, każdorazowe przedłużenie tymczasowego aresztowania może następować na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy postąpił w pełni prawidłowo, skoro uznał, że w niniejszej sprawie przedłużenie aresztu tymczasowego na dalsze 4 miesiące, jest konieczne i niezbędne celem zabezpieczenia prawidłowego toku toczącego się postępowania jurysdykcyjnego.

Reasumując wskazać należy, iż tymczasowy areszt stosowany wobec oskarżonego L. Ż. z uwagi na konieczność kontynuowania postępowania sądowego

i potrzebę przeprowadzania czynności dowodowych, jest zarówno niezbędne jak i celowe, zaś inne środki (w tym proponowany przez skarżącego dozór policji i zakaz opuszczania kraju) byłyby niewystarczające dla zapewnienia prawidłowego toku prowadzonego procesu.

Analiza akt sprawy nie dostarczyła także podstaw do przyjęcia, że w stosunku do oskarżonego zachodzą okoliczności, o jakich mowa w art. 259 kpk, a które obligowałyby sąd do odstąpienia od dalszego stosowania tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny w Katowicach nie znajdując postaw do uwzględnienia zażalenia, orzekł jak w części dyspozytywnej.

Z.:

1.o treści postanowienia powiadomić oskarżonego oraz jego obrońcę;

2. akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 19 listopada 2014 roku.